

המגרש פרק תשיעי גימין

צ.

עין משפט
נר מצוה

קב א מיי פ"ט מהל'
אישות הל' כו סמג
עשין סח טור ש"ע אה"ע
סימן מו סעיף ו:
קג ב מיי פכ"ד מהל'
אישות הל' כד סמג
שס טוש"ע אה"ע סי' יא
סעיף ז וסי' קעח סעיף ט
וע"ש:

ג. [מיי' פ"א מהל' נערה
ה"ו טוש"ע שם סי' קעז
ס"ג]:

בְּדָד מִי' פִּי מֵהֶלְכוֹת
גִּירוֹשֵׁין הֵל' כֹּה סָמַג
עֲשֵׂין נִטּוֹר שִׁ"ע אֵה"ע סִי
קִיט סַעִיף ב':

תורה אור השלם

1. בִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה
וּבְעֵלָהּ וְהָיָה אִם לֹא
תִמָּצָא חֵן בְּעֵינָיו בִּי מִצָּא
בָּהּ עֲרוּת דִּבָּר וְכָתַב לָהּ
סֵפֶר כְּרִיתָת וְנָתַן בְּיָדָהּ
וּשְׁלָחָהּ מִבֵּיתוֹ:

דברים כד א
 2. לא יקום עד אחד
 באיש לכל עון ולכל
 חטאת בכל חטא אשר
 יחטא על פי שני עדים
 או על פי שלשה עדים
 3. ונתן האיש השכב
 עמה לאבי הנענן
 חמשים כסף וכל הנהיג
 לא יוכל אשר ענה
 לא יושלח שלחה כנה
 דברים כה כט
 נקיו:
 א. אל תחרש על רעך
 רעה ודוא יושב לבטח
 אתך:
 משלי ג כט

לְעִזִּי רַעֲשׁ"י

נדורשי"ר. לאחר.

מוסף רע"י

[illegible]

פסקי רי"ד

אמימר אמר מותרת לשניהם. ופסיק תלמודא והלכתא מותרת לשניהם:

[illegible]

דהלכותא מותרת לשניהם. ומעשה בא לפני ר"ם שיצא על גט אחד קול פסול ונחמ^ט גט שני מפני הלעו ולא ה'ריכה ר"ם להמציא ג' חדשים מזמן גט שני כיון שהראשון היה כשר ולא היה גט שני אלא מפני חששא דלעו והביא ראיה מכאן דאמר

למחזיר גרושמו מן האירוסין כיון
שזין כהן אלא קול בעלמא לא
החמיירו ואומר ר"י דזין רביה דשמי
הכא דהוי קול מזה ומזה ואין דומה
כל כך למחזיר גרושמו מן האירוסין
אבל צוקל מ"ה אחר סי' להחמייר כדאמרין
לעיל כעלמא מלאו דבר על דבורו
שלא יגרש שני וישא ראשון אע"ג
דקידושי ראשון לא הוי אלא קול
בעלמא מ"מ מחמיירן משום דקידושי
שני קידושי תורה ודמי טפי למחזיר
גרושמו מן האירוסין: **כ"י** משמש
בד' לשונות. מה שפי' צונט' דכי
(ס) תבא וכי יביאך וכו' צא קול כולן
משמעין בלשון דהב' דלא אפשר
שישמשו במקום אס דהא ודאי
הציאם הקצ"ה לארץ וכן ודאי כי
צא סוס פרעה וגררה לר"מ דבחנוס
דחק דהרבה אס משמעין בלשון
זה כגון אס תקריב מנחת זיכורים
אס כסף תלוו עד אס כלו לשמות
אס יהיה היצול לצני ישרא' כולם
הס לשון ודאי: לעיל: **מ"ה** צה"ק
בעדים ברורים ב'. צירושלמי^א פ' פתח
דלמאי אקטריך קרא דלא יוכל בעלה
אשר שלחה לשוב לקחתה תיפוק ליה

דכללו הכי אסור להחזיר קטומי
כיון שיש עדים ומשני לעבור עליו
(טו) צ"ל (אין אף) (טז) **בית שמאי** סברי
[כי] מצא בה עדות דבר דהא מצא בה
עדות דבר וכו' ואית ספרים דגרסי
צ"ה וצ"ס עדות דר"ע סבר כצ"ס
לדמרי ואורז דבר חדא מילתא דלא
תרי מיילי מינה או עדות או דבר
למה לי לכתוב דבר להקדימה
תבשילו כיון דכתיב אם לא תמצא
חן בעיניו להיטו מלא נאה ממנה
מומר לגרשה ועדות דלאחר תנשא
וה"ה הקדימה תבשילו ולפי' אמי
ספיר הא דנקט בספרים צ"ס ולא
נקט צ"ה לאשמועינן אע"ג דשון
ר"ע וצ"ס דדרשא דערות דבר מ"מ
פליגי דבאי והכר רבי אלחנן מפרש
דר"ע אמי ספיר כצ"ה דלא לאו
לדמייר ליה דבר להקדימה תבשילו
לא הוה דריש כי מלא בה בלשון אי נמי:

מה ויש לך אדם שזכוב נופל לתוך תמחוי מוצצו ואוכלו
שרואה את אשתו יוצאה וראשה פרוע ומווה בשוק
ופרומה

מלמדך פן תאמר כן. ועוד משמש בלשון דהא דהיינו אשר או מפני כלומר דהא כלומר מפני שיראה וכן מדוע אתה יושב לבדך כי יבא אלי העם (י) וזאת בנתיבך (ז) כי אמרת רק אין יראה אליהם (ח) כולן נדרשין כמו אשר ויעשו נסתלק הענן. וכוונה מתרגמין להו ארי שלשון ארי בחימין (כ) לפי עניינו וכל כי הנפתרים בלשון כאשר כמו והיה כי יביאך (י) ואו אל הארץ (י) כי בא סוס פרעה (י) כי תרבו ופריחהם בארץ (י) כולן כי תתכן לארץ שכבר שחית כדבש כלומר מפני שיבאך וכשתבואו (י) אום פרעה וה' לפיכך ותקח מרים וגו'. (כ) וכל (כ) בנזון אלך שאין אתה (כס) כי וגו' להם דרשם (כ) כולן לאו אם הם: דהא מלא זה. מפני כי מפני שמלא זה או ערוה או דבר ואם לאו לא יגרשנה הלכך לא נמשום חן של נוי: ור"ע. מפרש ליה להאי כי בלשון אם הלכך וית דבר: לא מלא זה לא ערוה ולא דבר. לז"ה וגירסה: מהו. לה: לא יוכל לשלחה כל ימיו. ואמרינן במס' מכות (דף טו.) דהאי הא בשלוחה כל ימיו שצ"ד כופין אותו להחזירה ואינו לוקה על צעמוד והחזר דאי כל (א) מגרשי נשותיהן צעמוד והחזר למה לי לגלויי חלוקות באסטינקות של מאכל ומשתה יש שהוא איסטינים וקך איסטינים כלל כך דעות בני אדם חלוקות בצרייות יש מקפיד על שם בן יהודה. בעלה של מרים מגדל נשיא היה כשיואל מצינו נגת היא זו שמתוך כך איזה נכנסת ביניהם ומזנה מחמיו: ופרומה

כלומר אף מגרש שני ונושא ראשון ואפי' רב הונא
ביתני' הקדימה שרפה או ע"י אור שקורין אדורשי"ר
 במלח כמו כי אש קדחה באפי' (דברים 33): ערוס דבר. לז"ה
 ממשמע להו או ערוה או שאר דבר קרחון: ר"ע אומה. אפי' לא

גב' מ' משום דבר תנשא. היוצאת
 ממעלה מפני דבר ולא מפני ערוה
 הוא דקאמר רחמנא מותרת לינשא
 לנאחר כדכתיב^(א) והיתה לאיש אחר
 לאכלא היוצאת משום ערוה תנא
 האקורא לל: **זכ"ש** האי דבר מאי
עבדי ליה כו'. דהא קרא דוקא
 בערוה לחוד איירי וא"כ^(ב) ערוה בדבר
 ממנעי ליה כלומר ערוה בעדים:
אף כאן בעדים. צוררים. אינה
 גנאסרת עליו משום ערוה אלץ בעדות
 צוררים: **זכ"ש**. דהא על כרחינו
 הדין דבר מפקיתו ליה לעדות
 כדמפרש ליה **(י)** ואזיל: **מי כתיב**
ערוה בדבר. דמשמע דמלא זה
 בערוה בעדים צוררים: **זכ"ש**. נמי
 ודאי מייבצי לכו להכי נענין לכופו
 אלא להוציא דלא כיפינן ליה להוציא
 אלא בעדות צוררי מיהו להכי כתיב
 בערות דבר ולא כתיב ערוה בדבר
 ולא כתיב נמי או ערות או דבר כי
 הדין ללדרשיה צמרייהו דמשמע
 בערוה או דבר ומשמע נמי ערוה
 בצדד: **כי משמע צאצא לשונות.**
 בצמקוס ארבע לשונות הללו נכתב
 כי תבונה צמקוס אס צמקוס פן
 בצמקוס אלא צמקוס אשר. צמקוס
 אס כמו כי ימלא צקדקט^(ג) כי יקרא^(ד)
 כי תראה חמור כי תפגע^(ה) כולו
 משמע לכשיגיע כלומר אס יהיה
 כי ימלא צקדקט אס יהיה

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ר"ה מה חלוק יובי
בבב' לאורן קשה לי היכן
חל איסור מחזור גרשמו על
איסור סוטה בלא כולל
ומתוסף ולומר דהו גזירה
הקדמה ממילא זה ה"ל יב'
למחז' בלא להיכא דבאו
עדי הומה והיומו לעדי
הסוממה וי"ע. וע' רש"א
במשוואה ס' מקנ"ו וארז'
לי עיון גדול [וע"ע ב'סו'
ד"ע"א ב'שמות' ובח'
גרשמו:]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה כי וכו' וכל
אלו שאין אחת כ"ל ומיבת
בגון נמחק: (ז) תוס' ד"ה
ב"ש קברי וכו' נ"צ ס"א
ב"ה קברי והיה אם לא
תתמצא וגו'. [כ"ה נדפסו
ולפניו הוגה ע"פ רש"י:]

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה מה להלן
בעדים צרורים כו' ומשני
בירושלמי פריך כו' ולא
לעבור עליו צב' לאין. בלאו
בבב"ל וכ"כ בשו"ת פנים
ממאירות ח"א ססי' ק"ד
עושה"ה וכ"ה בירושלמי:

מוסף תוספות

א. בראש נסמך יד:
הוציאו רבינו תם גט אחר
מפני הלעז אע"פ שכשר
היה. ב. על דבית שמאי.
תוס' הרא"ש, רשב"א.
ג. תוס' הרא"ש ורשב"א:
בלא תעשה.

נועל הדלת בפני אשתו ויוצא. ויש לך אדם שזכוב נופל לתוך כוסו וזורקו ושותהו זוהי מדת כל אדם שרואה את אשתו מדברת עם שכניה ועם קרוביה ומניחה. ויש לך אדם שזכוב נופל בתוך ה